

א' אדר ב' תשע"ד > גליון 13

ישאים

דו שבועון דיגטלי לנוער

הנוער בחזית

המחנה הצהיר

תפארת גולדפרד יצאה לשמוע
מה, איפה, כמה ולמה? // עמ' 8

לחצו

כדי לקבל את 'שמים'
כל שבועיים > בחינם!

לתוכן עניינים >

הרבנית קאפח // תפילה אחרת // תרומת איברים // מדריכים, בשבילכם!

גוונים
שירים מהא

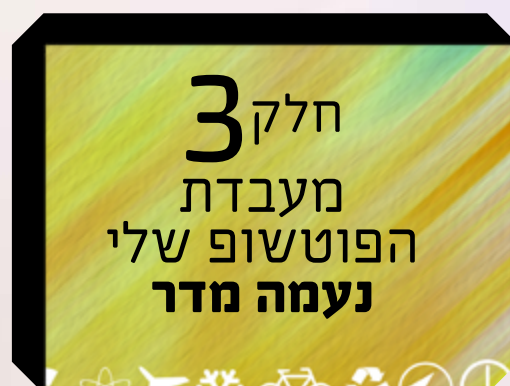
תוכן עניינים

הגיליון
הבא:

שמחה ורוחניות

ניתן לשלוח חומר
עד יום שלישי,
ט' באדר ב'

shamaim26@gmail.com

החניכים מעיקים? המשרד לביטחון פנים // נתנאל גבאי

לגליונות
קודמים
לחצו כאן

דו שבועון לנוער | גליון 13 א' אדר ב' תשע"ד
יוצא לאור ע"י ההנהלה הארצית תנועת הנוער אריאל רח' הקבלן 41/1, הר נוף ירושלים מיקוד 9387441
דוא"ל: shamaim26@gmail.com
עורך: מרדכי יורבצקי מערכת: אפרת ליבי, מיכל ון לואן
עיצוב גרפי: יצחק למפרט 054-8046613 | il@inn.co.il

שמים

שמחה באמת

מרדכי יורבצקי, עורך

אך זוהי שמחה חיצונית. כאשר אדם מראה בפומבי את השמחה שלו והוא שמח בציבור, בעיקר על ידי זה שהוא גורם לאחרים לחייך ולשמוח יחד עימו, עם הנתינה פתאום מגיעה השמחה. האדם מתמלא בתחושת שמחה פנימית שלא הייתה אצלו קודם לכן. אנו צריכים ללמוד לתת יותר, להעניק לאחרים דברים שאולי אין ברשותם. זו לא חכמה לשמוח עם החברים והקרובים, כשהכל טוב ויפה. אלא החכמה היא לדעת לשמוח עם אלו שלא מצליחים לשמוח עם כולם. לכן, ברוך השם, כמגיעה תקופה זו (במיוחד כמו השנה, שהיא מתפרסת על פני חודשיים ולא חודש) כולם מתחילים להתגייס ולתת לזולת. לא חייבים ללכת רחוק אל התנדבויות בחוץ, מיזמים קהילתיים ענקים ופעילויות ענקיות. מי שלא מסוגל לעשות דברים חשובים אלו, שלא יחשוב שרק זוהי השמחה. ברור שאלו דברים מצויינים ומבורכים. אך אדם שלא מסוגל לעשות דברים אלו ינסה להשתדל בימים אלו להעניק יותר לסובבים אותו, חיך גדול למנקה, מילה טובה לנהג, התחשבות יתר בבני המשפחה ובחברים.. אלו האמצעים שמביאים לידי שמחה אמיתית, שמחה של מצווה. שנזכה...

אנשים קשיי יום שלא מסוגלים כ"כ להיות מעורבים חברתית, אנחנו מתחילים לדבר על יציאה מהשגרה ונתינה מעצמך למען הזולת?

בפורים עצמו נצטוונו לתת משלוחי מנות לחברים, להביא מכספינו לעניים - מתנות לאביונים, לקרוא מגילה בציבור ולאכול יחד עם כולם. מדוע צריכים לעשות זאת, למה לא מספיקה השמחה הפנימית שלנו? התשובה לכך היא שהאדם מרגיש שמחה ע"י הענקה, נתינה. כאשר אדם נותן מעצמו, משלו, למען אנשים אחרים - אז הוא מרגיש שמחה אמיתית. שמחה של נתינה וזוהי השמחה האידיאלית. כשאדם מסוגר לעצמו וחושב שהוא שמח ומאושר, הוא כלל לא כך. עצם הציווי דווקא בפורים לתת מעצמינו למען האחרים, לעשות מעשים שאנו לא רגילים אליהם ביום-יום הם מפני שהשמחה האמיתית היא שמחה בציבור, ברוב עם, עם כולם. כאשר אנו יודעים שלא רק אנו שמחים אלא גרמנו לעוד מישהו לחייך ולשמוח בחג הפורים - אנו יכולים להיות מאושרים בכך ולדעת שעשינו מה שאנחנו צריכים.

'השמחה הפנימית' אינה שמחה פנימית, זוהי שמחה חיצונית. אנו חושבים שאנו מרגישים שמחה ועליזות,

חודש אדר ב' הגיע ואיתו גם תחושות השמחה והנתינה התמידיות. בחודש זה, מתעוררות כל פעילויות החסד, הצדקה והסיוע. שוק פורים בעיר זו, יריד חסד ביישוב אחר, התנדבויות בבתי חולים ובבתי אבות ועוד היד נטויה. בחודש זה כולנו רוצים להפיץ את השמחה שלנו, שלא תישאר רק ברשותינו, להוציא אותה החוצה, כמו שאומרים.

אנו צריכים להתבונן מהי מהות השמחה, מדוע אנו צריכים להיות שמחים בימים אלו? האם זוהי שמחה על הניסים שאירעו לאבותינו לפני אלפי שנים או שמא זוהי שמחה אמיתית שאקטואלית גם לנו? האם השמחה שלנו היא רגש חיצוני שמכוון כלפי חוץ או שבעצם זוהי צריכה להיות שמחה שלנו, שמחה פנימית? אם נאמר שזוהי שמחה פנימית, היינו יכולים רק לשמוח בעצם חיותינו ועל נס ההצלה הגדול שאירע בימי הפורים, להתבסס מעט בין בכדי שיסתובב לו הראש קצת, לאכול מעדנים ומיני מתיקה... ופשוט להרגיש את תחושת השמחה. הרי אנו יודעים להבדיל טוב מאוד מהי שמחה ומה לא. המוח שלנו יהיה נתון בהרגשות מרוממות, והנה אנו שמחים. אז מדוע אנו צריכים לעשות כל מיני פעילויות למען הכלל: ללכת לשמח

אמא, הבטחת לנו חסד לשבת

מהו חסד? מה מסמל בעיניכם חסד? אוהבים עוף? / משה קטן, כתב צעיר

באתי לדבר אתכם על עמותה שנקראת 'חסדי נעמי'. ארגון גדול ומיוחד.

הארגון עוזר למשפחות רבות; בסלי מזון, אוכלים, מיני מתיקה, מצרכים בסיסיים. ערכות לימודים, ועוד מוצרים רבים.

לתשובה כברה - אחראית המתנדבים בארגון, ואחראית התמיכה, יש תשובה.

ולא תשובה אחת. כמה וכמה תשובות לשאלות של אנשים על הארגון הזה וגם לשאלות שלכם.

הארגון הוקם לפני שלושים שנה על ידי הרב יוסף כהן. הרב כהן גדל במשפחת מצוקה שלא היה לה אוכל בבית, ובני הבית היו צריכים לנבור באשפה כדי לחפש אוכל.

הדבר הזה כאב מאוד לרב כהן והוא אמר בליבו: "אני לא אתן שיהיו יותר ילדים רעבים. אני לא רוצה שיהיו עוד מקרים כאלו".

כיום נתמכות על ידי הארגון כעשרת אלפים משפחות. "אנו מחלקים מוצרי מזון, בשר בחגים, פירות וחלב.

ואפילו יש לנו ששה אולמות מפוארים שמיועדים בחינם לחתנים וכלות יתומים לשם עריכת חתונות, כך מספרת לי תשובה.

"לקראת תחילת שנת הלימודים אנו עורכים חלוקות ילקוטים, ספרים וערכות לימודים. במשך כל השנה אנחנו מסייעים למשפחות במצוקה".

מהיכן באה הסיסמא הידועה שלכם: "אמא, הבטחת לנו עוף לשבת?"
גם לשאלה הזו היתה לתשובה (כברה) תשובה:

"הרבה תוהים מה זו הסיסמא הזו, הרי אנחנו לא נותנים עופות לשבת. הרב כהן סיפר את הסיפור שממנו בעצם באה הסיסמא שלנו, הסיסמא שמתנוססת בכל רחבי הארץ על קופות צדקה ענקיות ליד חנויות וסופרים".

לפני הרבה שנים, בימים שהיה מחסור בארץ, היתה אישה אחת שהריחה מהבית של שכנתה ריח של מרק מתבשל.

בתקופה זו היה קשה מאוד להשיג עופות. השכנה נקשה בדלת שכנתה וביקשה בדמעות שליש משהו לילדים. איזו חתיכת עוף, עצם, או כנף, שלא יאכלו מים דלופים כמרק.

האישה הפצירה בשכנתה: "אנא, למה שרק לך יהיה ולי לא יהיה? אנא רחמי על ילדי. אך השכנה אמרה: "אין לי דבר במקרר".

היא התביישה שהשכנה תראה את המקרר הריק ולכן לא פתחה את המקרר.

לבסוף, לאחר תחנונים רבים נאלצה השכנה לפתוח את המקרר בשביל להראות לשכנתה שריק הוא, וכשפתחה את דלת במקרר מצאה בתוכו את בנה התינוק!

אם היא היתה משלחת את האישה בהינף יד, בנה היה יכול למות ח"ו משכחה בקור העז ובזכות האמת שלה, הוא ניצל.

"אנו צריכים לפעמים להבין את האחר. לא רק לעזור לאלו החזקים שלא צריכים עזרה, אלא לאלו שבאמת זקוקים לעזרה. להקשיב לאחר, לפתוח את הלב בפניו. זה מה שחשוב", מסבירה תשובה.

מה המסר שלך לחיים לקוראי המגזין?

"המסר בחיים אותו אמרתי הרבה למתנדבים הוא: החסד הגדול הוא בבית. לעזור בבית. החסד האמיתי זה לחוש את האחר.

אולי היה לחבר שלך יום לא טוב, אולי אחד מההורים לא מרגיש טוב, ולכן החבר עצוב. להבין אותו. לקרב, לא לחפש דברים בגדול.

לפעמים החסדים הקטנים, הם החסדים הגדולים. צריכים רגישות יתר, תשומת לב. חיוך. זה מה שחשוב וזה מה שאני צועקת".

תודה רבה לתשובה על הראיון.

כולי תקווה שכעת הבנתם מה זה חסד, מהי מסירות נפש, מה זו התגייסות למען האחר, עזרה לזולת והקשבה למי שצריך.

חסד זה הדבר החשוב בחיינו. ולסיום, רק נשאר לנו להתפלל שהחסד יהיה בראש מעיינינו, ושנזכה להיות תמיד מן העוזרים ושאינן נעזרים.

[לכתבה באתר >](#)

הרבנית מביאה ברכה

אמונה דבורה מאיר,
כתבת צעירה

הרבנית ברכה קאפח הייתה מלאה כל כולה בחסד ובנתינה. היא נתנה את עצמה למען הכלל יום יום, שעה שעה.

רבים האנשים שקראו לה אמא או סבתא כי הרגישו קרובים אליה בצורה מיוחדת.

הרבנית קאפח נולדה בצנעא שבתימן בשנת 1921 למשפחה בעלת 9 נפשות. אמה, נעמי, הייתה עקרת בית, ואביה, יוסף, סחר בתכשיטים ובבדים.

גזירה הייתה בתימן- ילד שמתייתם מהוריו, מיד מאסלמים אותו. בן דודה של הרבנית, יוסף קאפח, שהיה עליו גדול והוציא ספר כבר בגיל שמונה (!!)

התייתם ולכן שידכו ההורים בין יוסף לרבנית, כדי שלא יאסלמו אותו (מי שהיה כבר בעל בית לא הסתכן בהתאסלמות). הרבנית הייתה אז בת 11 בלבד.

בשנת 1943- ארבע שנים אחר נישואי ברכה ויוסף בישר הרב יוסף קאפח למשפחתו על החלטתו לעלות לא". הם יצאו למסע אל הארץ המובטחת.

באמצע הדרך נאלצה הרבנית להתמודד עם קושי וכאב רב. בנה בן השלוש וחצי נפח את נשמתו במהלך המסע, והיא נעשתה לאם שכולה עוד בהיותה נערה צעירה.

המשפחה הגיעה בשלום לא".

כשהגיעו לארץ ישראל החלה הרבנית בנתינה לזולת, היא הקימה את מבצע "קמחא דפסחא" שבה נתנו לעניים לקראת הפסח מוצרים,

היא הקימה את "בוטיק קאפח"- חנות בגדים שבה נתנו בגדים בחינם לכל דורש, באולם "הבגדייה" חיתנה זוגות צעירים והקימה את קייטנת "כיף ונופש" לילדים בה כל אחד שילם כפי יכולתו.

קאפח:
 "ייתן לכם ה' בריאות הנפש ובריאות הגוף, אושר בריאות
 ולב שמח
 ותישאו חן וחסד בעיני השם ובעיני בני אדם.
 ה' יאיר מזלכם, ישמור עליכם מכל פגע רע, מכל שעה
 רעה, מכל אויב ואורב בדרך
 תצאו בריאים, תחזרו בריאים שלמים ושמחים."
 יהי רצון שזכותה תגן עלינו תמיד, ונזכה מהרה לביאת
 משיח צדקנו ולתחיית המתים...

לכתבה באתר <

ושלושה אוטובוסים מירושלים...
 זה היה הטיול הראשון של סבתא.
 לימים, גם בית החייל רצו להחזיר לה טובה תחת טובה
 "בואי לשחות אצלנו"
 "אבל אני לא יודעת לשחות"
 "נלמד אותך"
 "אני? לבד?"
 "תביאי חברות"
 "וישחו גברים ונשים יחד?"
 "נארגן קבוצה נפרדת"
 "אבל גם הן לא יודעות לשחות"
 "נלמד גם אותן"
 נשות נחלאת
 שחו בבריכה עוד
 שנים רבות.

כך זה היה. לכל
 מקום שהלכה
 היא, משכה
 אחריה עוד 30
 איש לפחות.
 כזו הייתה הרבנית
 קאפח, נושאת חן
 וחסד משוך על
 פניה.

אסיים בברכתה
 של הרבנית

הרבנית קיבלה בחייה פרסים רבים וחשובים. ביניהם:
 פרס הציונות הדתית למנהיגות והגשמה, עיטור כבוד
 "יקיר ירושלים", פרס השר לענייני דתות- מר זבולון המר,
 פרס ירושלים ופרס ישראל.
 הרבנית נפטרה בגיל 92 בכ"ג כסלו התשע"ד- יהי זכרה
 ברוך.

יום אחד, לאחר מלחמת ששת הימים, עמדו בפתח ביתה
 של סבתא קבוצה של חיילים מחיל ההנדסה.
 האחראי, שהרבנית כינתה אותו "הרמטכ"ל של חיל
 ההנדסה" הסביר שהם מחפשים, ולא מוצאים, מישהו
 שיוכל לרקום דגל עם סמל החיל שלהם.
 אמרו להם שהיא, הרבנית, יכולה לרקום מה שאנשים
 אחרים לא מצליחים. סבתא הסכימה ברצון, קבלה
 שרטוט והחלה במלאכה.

בלב ציוני רחב, בשמחה ובלא קושי, רקמה סבתא את
 הדגל, בימים ובלילות.
 כששבו החיילים לביתה לאסוף את הדגל, הופתעו מן
 ההתמדה ומאיכות העבודה.
 סבתא סירבה בכל תוקף לקבל כסף, ומשראו שכך, שאלו
 אותה בכל זאת, מה תרצה בתמורה.
 "טיול", ענתה.
 "טיול בגבולות החדשים".
 הרמטכ"ל של חיל ההנדסה שמח:
 "אין בעיה! אקח אותך ברכב שלי עם הנהג שלי ונסייר
 בגבולות".

"אתה, אני והנהג? לבד בגבולות? זה לא יפה". וסבתא
 בקשה להביא כמה חברות.
 לסיור בגבולות יצאו סבתא, הרמטכ"ל של חייל ההנדסה

לקט ישראל

אילה זומר, כתבת צעירה

אולי שמעתם עליה ואולי לא, אבל מדובר בעמותה שממש מצילה חיים.

בזכותה אלפי אנשים, נשים וילדים לא נשארים רעבים.

לקט ישראל היא עמותה שעוזרת לנזקקים. פועלה העיקרי הוא לקחת עודפים מהתעשייה החקלאית כדי לייצר מזון לנזקקים.

בנוסף לכך, העמותה מחלקת כריכים לילדים בסיכון.

ישנו גם ארגון גג- ארגון בו בתי ספר מקבלים תרומות מזון ויעוץ מקצועי חינם במטרה לשפר את רמת בטיחות המזון ואיכות התזונה בישראל.

העמותה מארגנת גם את "כנסי עמותת חברי לקט"- כנסים אזוריים לעמותות. בכנסים אלה ניתנת הדרכה בנושאי בטיחות מזון ותזונה נכונה,

מתרחש גיוס מתנדבים ומתנדבות לפרויקט של העמותה ומועברות סדנאות על "תזונה נבונה בתקציב מוגבל" לקבוצת אוכלוסייה בסיכון.

נוסף על כך, העמותה מפעילה פרויקט לקט בנהלל- ומתנדבים קוטפים את היבול בשדות השייכים לעמותה.

לפני כחצי שנה, יצאה כיתתי מטעם בית הספר להתנדבות בעמותה.

נסענו לנהלל ובדרך חשבתי לעצמי: מה, נקטוף ירקות? הרי הדבר הכי קרוב לקטיף ירקות שעשיתי בחיים היה להוציא מלפפון מהמקרר.

מאיפה אני אדע מה עושים? כשהגענו התברר לי שאין כל סיבה לדאגה- מדריכים מעמותת לקט ישראל הסבירו לנו בדיוק מה לעשות..

כעבור כרבע שעה מצאנו את עצמנו קוטפות במרץ דלוריות,

שהן ירק הדומה לדלעת. למרות הקושי שבקטיף הרגשנו סיפוק רב בידיעה שאנחנו עושות משהו חשוב, משהו שיעזור למישהו.

וחוץ מזה, חייבים להודות שקטיף דלוריות הוא עבודה מהנה למדי. לא צריך לחשוב יותר מדי וזה יופי של עבודה בשביל לפרוק עצבים. בהחלט מומלץ לנסות.

אחר כך, המשכנו לשדות הסלק. הסלק, מסתבר, הוא ירק מלכלך מאד. כשקוטפים אותו צריך לתלוש לו את העלים, שזו גם, דרך אגב, עבודה מהנה מאד.

חלק מהכיף היה העבודה בצוות- כמה בנות ביחד על כל ערוגה ולא היה משעמם בכלל. כשסיימנו למלא דלי בסלק הלכנו לרוקן אותו בארגז הגדול של כל הסלקים.

אחת מההוראות שקיבלנו היו לקחת רק סלקים שהם מעל גודל של כדור פינג פונג.

לא ידענו למה, אך מצאנו את עצמנו מתחבטות בשאלה החשובה האם הסלק שאנו מחזיקות כעת ביד קטן במעט מכדור פינג פונג או שמא שווה לו בגודלו. שאלה הרת גורל, ללא ספק.

חזרנו לאוטובוסים, מותשות ומרוצות. הרגשנו שעשינו משהו חשוב, שעזרנו. ובכלל, חשבנו על איך מעשה קטן שלנו יכול להציל הרבה אנשים אחרים.

איך פעולה מהנה של קטיפת ירקות בשבילנו יכולה לגרום לאדם אחר שלא לרעוב.

אני ממליצה בחום להתנדב בעמותה וגם אם אתם לא מהאנשים שלקטוף ירקות עושה להם את זה, אפשר תמיד לתרום כסף.

[לכתבה באתר >](#)

נוער בחזית

תפארת גולדפרד

נצרים באריאל

המשולש של עמ"י, א"י ותורת ישראל מוכר לכולנו כבר מהגיל הרך. החינוך לאידיאלים, עמידה בעקרונות ותרומה לעם ישראל הם דברים שברורים לנו, אך לעיתים אנו שוכחים לקיימם. ערכתי ראיון עם מספר בני נוער, שלא שוכחים זאת לרגע ומקיימים זאת במהלך חיי היום-יום שלהם.

משפחה של יענה הגדולה הישוב נצרים עד אכזיב מניש קטיף השנה הג'ס"ה. אחריה עברה המשפחה יחד עם שאר אנשי הישוב אלפסה מודשים באריאל. אלו, היו אלפסה המודשים היחידים שם שבה לא הגדולה גמל מקפח קאסמי.

מאריאל הישוב הגפץ אשניי-חלק מהמשפחה נשאו באריאל (קהילת נצרים-אריאל), וחלק הקימו ישוב חדש בעקבותיה.

המשפחה הייתה בין המשפחות המאוכלסות ביותר. הם גרו הישוב כארבע שנים עד שעברו אלפסה, בעקבות גורלם של אב המשפחה, ושלם הם גרים עד היום.

כשאני מחשבת ומגיעה למסקנה כי במהלך כמעט כל חייה גדלה רננה תחת מתקפת טילים ושואלת אותה בעניין היא מופתעת. "אף פעם לא שמתי לב.." היא אומרת ומחייכת. אותו החיוך עתיד להתלוות אלינו במהלך כל הראיון ולא ימוש מפניה לרגע.

כבר בנצרים, הייתה מעין מבולעת יהודית, ונפילות הקאסמים במקום היו כמעט יום-יומיות. "אח שלי ראה מטוס מעל שמי הישוב, רק אחרי שהוא שמע את השריקה הוא הבין שמדובר בנפילה."

בזמן מבצעים צבאיים בעזה, המציאות מעט יותר מורכבת. "אחרי שעברנו ליבול, מבצע עופרת יצוקה יצא לדרך. גרנו בקראווילות, ולא היו לנו מקלטים. הפיתרון היה לרוץ לתוך

גלילי בטון ארוכים ושהינו שם במהלך האזעקות."

במהלך עמוד ענן, המבצע האחרון לעת עתה, האולפנה בה למדה רננה יצאה לטיול באזור ירושלים במטרה ל'אזור' קצת את הבנות. הן התאכסנו בירושלים, שם נתקלו ברבים שזו הייתה אזעקת האמת הראשונה שלהם.

ההרגשה מבחינתך היא שהעם מנותק ממה שעובר עליכם?
"לא. העם לא מבין." בתחילה היא מעט מסופקת בהגדרה, "העם לא מנותק, כן דאגו לנו ושאלו בשלומנו, אבל לא באמת הבינו מה עובר עלינו."

שמתם לב להבדלים בין החיים בדרום לחיים בשאר חלקי הארץ בזמן המבצעים הצבאיים? בשאר הארץ המשיכו את החיים כרגיל- הלכו לעבודה, לבית הספר, הסתובבו ברחובות וכו'. לא באמת הרגישו את המבצע.

מה אתם עושים במהלך המבצעים הצבאיים?
"לא יוצאים מהבית." במהלך עמוד ענן, הם היו שמונה ילדים בבית, כאשר אם המשפחה הייתה בהריון מתקדם ואב המשפחה קיבל צו 8, צו מילואים חרום שניתן במהלך מבצעים ומלחמות. הם שהו בבית במשך כמעט שבועיים רצופים, המקסימום היה לצאת למרפסת.

איך היה?

"חופש. נחמד.."

כשעברו לשדרות, הצטרפה המשפחה לגרעין התורני בעיר. הגרעין התורני-אפיקים בנגב שבשדרות, בראשות הרב דרור טויל שליט"א מונה כיום כ-300 משפחות, כן ירבו הפעילות של הגרעין מתבטאת במגוון תחומים רחב- שיעורים לגברים ולנשים מידי שבוע, 'ממעמקים' לסטודנטים, פעילות לנוער, הפנמיים ועוד. גם סניפי המקום מעורבים בהפצת התורה- הם מארגנים קבלות שבת בשכונות עולים ומחלקים פתקים המרבים אהבה לעוברים ושבים. סניף אריאל בנים לדוגמה מקיימים מידי שבת מניינים בנירעם, מושב הקרוב לשדרות.

בית כנסת באריאל.

צילום: מיכאל יעקובסון, ויקמדיה

בפעולות חב"ב של סניף אריאל בנות, משתתפות גם בנות 'חילוניות', לא שומרות תורה ומצוות.

בבחירות האחרונות, נבחר חבר הגרעין אלון דודי לכהן כראש העיר שדרות בניצחון של כ-75%. זוהי בעיני רבים "דוגמה להשפעה העצומה של הגרעין על העיר." ביום הבחירות יצאו בני הנוער וחילקו פתקים של 'אני בוחר בבית המקדש'. לאחרונה, בעקבות שיחות המשא ומתן, מועמדים מידי שבוע דוכני הסברה על ארץ ישראל ברחבי ערי הדרום- בשדרות, באר שבע, אשקלון, נתיבות, אופקים ועוד.

התגובות שאנשי הגרעין נתקלים בהן נעות בין חמות מאד ומחממות לבין מעט פושרות. התנגדות לפעילותם, כמעט ואינה קיימת, אם בכלל.

הנוכחות של הגרעין משפיעה?

"ברור." התשובה של רננה חד משמעית.

מה את מאחלת לגרעין?

"שימשיך לגדול ולהשפיע, להגיע לכל הזרמים, לעשות הכל מתוך אחדות גדולה, ולהגיע גם אל מחוץ לעיר." אמר כן יהי רצון.

מתנדבים מנוג"ה

פורום נוג"ה (נוער וילי ההתבוננות) בעמוד 7 הוא אחד הפורומים הפעילים ביותר של הנוער הדג, אם לא הפורום בה' הידיעה. פעיל, הכוונה לא רק בחובן הוויטואלי, אלא גם בחובן הפשוט. יצאנו לאיין את שנה, וכעת הגרעין הפורום נוג"ה.

"הכל החל לפני כמעט חמש שנים, בשלוש (אשכול גרעין) שפגש מנהל הפורום דאש. השלוש נפגש בעקבות מפגש פורום, וכו' הוצע להשתמש בכל האמצעים שהגלו במפגש למעשים חיוניים שיועילו לעמ'."

הגרעין היו חיוניים, וההתנדבות החלו במסגרת לא קבולה, ולס מספר מתנדבים מצומצם.

"בשלב מסוים הגענו לאילן", מספרת שרה, "אבל אז נהיינו קבוצה גדולה מידי בשבילם, והלכנו לחפש מקום אחר." אז, הם היו כ-15 חברים. כיום הם כמעט פי 7, כן ירבו.

ערב שמחת תורה ה'תשע"א קיבל אחד מיוזמי ההתנדבות טלפון עם בקשה למצוא מתנדבים לבוא ולשמח בחג, העניין התגלגל ולבסוף "הוצאנו אוטובוס של משמחים לעפולה עלית". לשם הם הגיעו שוב לאחר שנה. בשנה הנוכחית, הם שימחו בגרעין 'יחד' בבית שמש.

בהמשך הגיע הטלפון מחסדי נעמי. "התקשרו אל תפארת, מי שריכזה את ההתנדבות, ושאלו אם קבוצה תוכל להגיע ולעזור בימי רביעי וחמישי." מאז, הכל היסטוריה.

"זה החברה באמת. את יכולה לארגן התנדבות מדהימה ויהיה לא משהו, ואת יכולה לארגן התנדבות לא משהו ולחברה יהיה כיף, כי החברה החליטו שיהיה כיף." כך סיימו את השיחה.

המתנדבים של נוג"ה התביינו על חסדי נעמי, והם מגיעים לשם בזמנם החופשי. ההתנדבות כיום מתקיימת בשלל מקומות; בתי חולים, מחסני מזון, בתי

אבות, חלוקת מים לעוברים ושבים, גברת עם סלים, הפצות לפולארד ועוד היד נטויה.

ההתנדבות שלהם הגיעו לכאלו ממדים שהם זכו לפרסום פעמיים בעלון 'עולם קטן' ובעיתון 'בשבע'.

המתנדבים מגיעים מפורום מעורב, איך מסתדרים בהתנדבות מבחינת ההלכה?

"השנה הצלחנו ב"ה להגיע למצב בו כל ההתנדבות נפרדות לגמרי", הדבר התאפשר בזכות כמות המתנדבים ובעקבות מאמצים רבים. בחנוכה האחרון הם ארגנו התנדבות נפרדת, שבמהלכה שתי הקבוצות "היינו שתי קבוצות נפרדות לגמרי תחת אותה הכותרת", כלשונה של שרה.

ואיך שומעים על ההתנדבות? בראש ובראשונה מתפרסם בפורום שרשור עם כל פרטי ההתנדבות- המיקום, הזמנים ולמי ההתנדבות מתאימה. בנוסף, נשלח מסרון למתנדבים. וכמובן, כמו אצל יהודים טובים, המון מבוסס גם על מעבר מפה לפה.

מה עם הסכנות שבאינטרנט? למרות שמדובר בפורום שנמצא באתר תורני, עדיין קיימות סכנות רבות. לדוגמא שיצטרפו לפורום אנשים שאינם הגונים ואף יגיעו להתנדבות.

"אנחנו מקפידים להתכנס במקומות מרכזיים כדוגמת התחנה המרכזית, ותמיד מתנדבים באזורים עם אנשים. המארגנים דואגים שתהיה קבוצה, אם יהיו רק שלושה מתנדבים ההתנדבות תתבטל. וכמובן- אנו נעזרים לא מעט בחוק הדתיים השלובים." בד"כ מתנדבים חדשים דואגים להגיע עם חבר או מכר.

ובכל זאת חשוב לה להדגיש, "למרות שאנו נוקטים בכל אמצעי הזהירות, עדיין קיימות סכנות."

למרות שחשוב לאנשי פורום נוג"ה להביא כמה שיותר חברים שיתנדבו וישפיעו לטובה על עמ", הם נזהרים מאד לכבד את הוריי המתנדבים. "אם מישהי אומרת שהיא לא יכולה להגיע, וזה בגלל ההורים - אנחנו לא נלחץ עליה."

נוג"ה הוא ה-כוכב.

מתנדבים בחסדי נעמי בירושלים (צילום: עזרא פרנק)

יכולת הארגון של שרה והרכזים הנוספים מרשים ביותר. יום לפני התנדבות פסח בשנה שעברה, התבטלו להם כל מקומות ההתנדבות. תוך יום הם הצליחו להרים זאת מחדש. אך בזה לא תם הסיפור. במהלך ההתנדבות עצמה בוטלה התחנה הבאה והם, בספונטניות מדהימה, נסעו לשערי צדק ושימחו שם את החולים ובני משפחותיהם.

התגובות לרוב נלהבות במיוחד, בייחוד התגובות של מקומות ההתנדבות. והמתנדבים כמעט תמיד יוצאים ב'אורות'.

היכולת הזאת, להוציא נוער מהבית במהלך כל השנה ובייחוד בקיץ ולגרום להם לפעול ולהשפיע על עמ"י, מרשימה ביותר, ומשמחת פי כמה.

בקומה זקופה

נולד קוממיות זהו מטה שקם רק לאחריה לאור המצב
המדיני – שיחוט ה"שלוש", הפינויים הגבופים וההתעוררות
המדינה לכל כניה וההתגברות.

"התחושה היא שארץ ישראל בוערת, התורה במאבק השרדות והעם רדום. ואם אנחנו לא נקום ועשה, מי יפעל? (ג'ון) קרי כאן כל שני וחמישי, הפינויים תוכפים כ"כ.. מספר עמיקם, פעיל בנוער קוממיות.

לאור המצב המתואר, הוחלט שצריך לעשות משהו. ההחלטה שהתקבלה בפורום מצומצם של מספר חברות נהפך במהרה למטה נוער שפעילו מגיעים מרחבי הארץ.

המטה קם רק לאחרונה, הספקתם לפעול?

"ב"ה כן. המטה ארגן תוך יומיים הפגנה בירושלים נגד שחרור המחבלים האחרון, להפגנה, שאורגנה עם כמעט אפס זמן ואפס פרסום הגיעו עפ"י הערכת המשטרה יותר מ-300 מפגינים, עזר בארגון עצרת התפילה בכותל, הציף את ח"כ במסרונים ואימיילים ועוד.

איך המטה מתנהל?

"למטה יש פעילים ברחבי הארץ, בערים, בישובים ובמוסדות רבים. כשאנחנו מארגנים אירוע או מצטרפים לאירוע אנו מעדכנים את כל הרכזים והפעילים שלנו, ומשם הכל מתגלגל. המון מהרעיונות שאנו עובדים עליהם מגיעים מהפעילים שלנו. אנחנו יושבים עם יו"ר ומזכ"ל קוממיות, ועם המון חבר'ה מהמטה המשותף, כך אנו זוכים לקבל 'שיפוצים' מאנשים עם ניסיון."

לשאלה המתבקשת, למה הצטרפו דווקא ל'קוממיות', עמיקם עונה בתשובה פשוטה. "לכל אחד מאיתנו ישנה השקפה שונה. יש מאיתנו המאמינים כי ארץ ישראל היא הנקודה העיקרית, ויש מאיתנו שמאמינים שצריך להתמקד בעם. המשותף הוא שברור שבלי ארץ ישראל או עם ישראל לא נוכל להתקדם

"היכולת הזאת, להוציא נוער מהבית במהלך כל השנה ובייחוד בקיץ ולגרום להם לפעול ולהשפיע על עמ"י, מרשימה ביותר."

לעבר החזון השלם- גאולה שלמה, בית מקדש ומלכות. לכן הם חברו דווקא לקוממיות- תנועה שמתמקדת בכל הני"ל. "בכל מקרה, כאשר אנו מסכימים עם אירוע או תהליך, נעבוד גם עם תנועות אחרות."

באילו תגובות אתם נתקלים?

"רוב התגובות מאד מפרגנות, הציבור שמח לראות שישנה התעוררות ובמיוחד מכיוון הדור הצעיר. כמובן, שאנו מצפים להתעוררות הרבה יותר גדולה וחזקה מכל הזרמים."

הפעילות שלהם מצטרפת לכל מיני תנועות אחרות הפועלות בעניין- המטה המשותף, קוממיות, נוער מכב"י, נחלה, ארץ

הצבי ועוד.

למה פתאום ישנה כזו התעוררות לארץ ישראל לדעתך?

"אני חושב שהסיבה היא שכשמדברים על לפנות את כמעט כל יו"ש למעט שלושה- ארבעה גושים ו"להשלים" את השטח מתוך שטחים שבתוך הקו הירוק, אף אחד עם מעט שכל ויראת שמיים לא יכול לשתוק. אם כי אני חייב לציין שההתעוררות אינה גדולה כל כך. היא קיימת ב"ה, אבל ממש לא בממדים הדרושים לעצירת האסון."

מעט מהנתונים שהצליחו להוציא מידי היושבים בשיחות המו"מ, כדוגמת ציפי לבני שטורחת להשתיק את העניין כמה שיותר, אכן מאשר זאת, והדיבורים כרגע היא האם תהיה קיימת אפשרות להישארות יהודים תחת הרשות 'הפלסטינית'. "עצם הדיבור הוא אבסורד לגמרי. אני לא מפחד מ'שתי מדינות לשני עמים'. אני לא מאמין שזה אפשרי. אבל עצם הדיבור על שיחות שלום- מו"מ- נסיגות, לא יעלה על הדעת."

מה יהיה חס וחלילה ביום פקודה?

"ברמה האישית אני מאמין שמלחמה." הוא אומר ומוסיף, "אם עד עכשיו לא התפקחנו מספיק והבנו שדיבורים על נסיגות הם אמתיים ואפשריים, אחרי חבל סיני, גוש קטיף וצפון השומרון צריך לעצום עיניים חזק מאד כדי להאמין שמדינת ישראל לא מסוגלת לבצע את זה. הדיבורים על חבר'ה שיישארו ביו"ש גם אם המדינה תחליט לסגת הם רציניים לחלוטין."

בעיניך, נסיגה מיו"ש היא תסריט מציאותי?

"מציאותי? בהחלט. מה יהיה ביום שאחרי? ברמה האישית אני לא מאמין שהמדינה תוכל להמשיך ולהתקיים במשך זמן רב אחרי דבר כזה, אם הוא יתקיים."

"אנחנו מצפים מהציבור שיתעורר ויפעל עכשיו בכל כוחו, אחרת עלול להיות מאוחר מידי.. יש לנו נוער מעולה ואידאליסט עם כוחות עצומים, אנחנו מחכים לו שיתחיל לפעול בשטח."

חזרת הש"ץ

חיים ברנסון

"אלחנן, תעלה חזן". יוסי, שכני לספסל בית הכנסת, החווה בידו לעבר העמוד. הייתי באמצע קרבנות. מלמלתי לו בחצי קול: "התודה ואיל נזיר..." כדי שיבין. הגבאי המאולתר לא הבין ולחץ שוב: "נו, אף אחד לא עולה. הנץ עוד שבע עשרה דקות. השמש מחכה לך כדי לזרוח. תעלה". ניגשתי לעמוד. במקום שאין אנשים...

נמאס לי מהתפילות המתות אצלנו. החלטתי שהפעם תהיה שחרית עם ניגון אחר. אמנם אני אשכנזי, אבל חצי מסתפרד - לוקח את הטוב מכל עדה. אי לכך ובהתאם לזאת, קראתי את פסוקי דזמרא בקול, כמנהג חזני ספרד. את הניגון המצאתי באותו רגע, דווקא ניגון יפה. מקאם שִׁכְנָזִי.

התפילה נראתה אחרת, ונשמעה עוד יותר אחרת. לא הבטתי החוצה מבימת שליח הציבור לעבר שאר המתפללים, אבל לבי אמר לי שרוח חדשה נושבת במפרשי ספינת הותיקין שלנו. "הודו לה" היה באמת שיר הודיה, ב"מזמור לתודה" הקול שלי טיפס קצת יותר למעלה ונחת בלופ מסולסל, ב"הללו את ה'" כל צבא מרום הילל את הבורא, ואני עמם. עדי במרום שבכל זאת לא כיוונתי לכבוד עצמי, אלא לכבוד הבורא יתברך שמו. הוא נתן את הכל. הוא העניק את קולי. הקול ברא לכבודו.

בקריאת שמע קצת התלבטתי. מצד אחד, החזן צריך לקבל עליו עול מלכות שמים בקול רם, ומאידך, איך אפשר להתרכז בכוונה אם מסלסלים תוך כדי? עשיתי מה שעשיתי בסוף, ולאחר בשכמל"ו לוחש, חזרתי לקרוא את קריאת שמע בעוצמת קול מוגברת, כמנהג חזני ספרד. בטעמים אשכנזיים למהדרין.

את "גאל ישראל" עשיתי בטון שמסתיים בעלייה חתוכה

כלפי מעלה ולאחר מכן בקטיעה פתאומית. כניסה מהממת להיכל המלך, לעמידה לפני ה'. במהלך תפילת העמידה לא חשבתי על הניגון של חזרת הש"ץ אחר כך. יש לי כעת זמן פנוי לפנות ולדבר עם אבי-בוראי. חבל לבזבז אותו על תכנונים לאחר כך. שחרית זו הזדמנות של פעם ביום, וכל תפילה היא פעם בחיים. בהסטוריה כולה.

בסוף תפילת הלחש פתחתי את עיני. הצצה חטופה בשעון, וגיליתי שהתפללתי זמן רב. חזן אחר היה יכול להתחיל להריץ את התפילה כדי לכפר על הזמן שהוא לקח מהציבור, אבל לא רציתי למלמל את חזרת הש"ץ כתוכי. חזרת הש"ץ נמצאת במעלה עליונה מאוד. חבל לצנוח ממנה סתם.

איך שלא יהיה, צריך להתחיל להתרומם. לא חשבתי שני רגעים, 'ה' שפתי תפתח" והתחלתי חזרה.

טעות. צללתי ישר למים. לא נחתי לשני רגעים כדי להתרכז ולחשוב לחשוב על הברכה שאני הולך לומר. אבל לא היה לי פנאי לחשוב על הטעות שעשיתי. ניסיתי להיזכר במקאם שבו התחלתי את התפילה. זה היה קצת קשה. "אלוקינו ואלוקי אבותינו" חלפו על פני, גם "עוזר ומושיע ומגן", ולא כל כך הצלחתי במלאכת השחזור.

ובמלאכת הכוונה. 'חלאס עם המנגינה הזאת', אמרתי לעצמי, 'אתה לא מתרכז בעיקר! תעשה תפילה יבשה ומונוטונית, אבל העיקר שתכוון'. שפתותי המשיכו לדובב בניגון. לא רציתי לוותר על הכבוד שדמיינתי שיתנו לי על הפחת הרוח הנעימה בתפילה. הדחקתי את התקפת המחשבות. עוד שניה אני מוצא את הניגון ועולה על הגל.

שניה לא מכוונת, ועוד אחת ועוד אחת. בחתימת ברכת "מחיה המתים" מצאתי את עצמי עם שתי ברכות מפוספסות. שתי ברכות ניסיתי לכוון את המנגינה, במקום לכוון את המילים. מה נסגר איתי? מה סגר אותי?

לא יודע עכשיו. עכשיו קדושה. את הקדושה עשיתי ללא מנגינה מיוחדת. למי יש לב לזה? התפילה של הציבור על אחריותי, וזה מה שאני מעלה לשמים?! תפילה עם מנגינה צבעונית ללא נשמה?!

הקהל ענה לי בקול גדול לקדושה והרגשתי לרגע קצת גאווה על כך שעונים לי. אך כמו זיק של אש, הגאווה שנצנצה, כבתה תוך רגע. 'על מה אתה מתגאה?' שאלתי את עצמי,

'הם עונים לקדושה לכבוד ה', זה לא קשור אליך. אתה כו-לה שליח'. שליח... שליח נאמן?

במקום להתרכז במחשבה על השליחות, ניסיתי להתרכז ב"מלוא כל הארץ כבודו". מה שהיה - צריך טיפול, אך לא דחוף לרגע זה. יש עוד ברכות לפנינו, ובהן אני צריך להיות מרוכז. הצלחתי. "מלוא כל הארץ כבודו" היה מלא בכוונה. ובכבוד לה'. את שאר חזרת הש"ץ עשיתי בסוג של חצי מנגינה, וגם הכוונה היתה פחות או יותר טובה. ברוך ה'. בנפילת אפיים כיוונתי יפה ב"רחום וחנון חטאתי לפניך". שתי ברכות... בשביל מה? בשביל הכבוד שספק אם מישהו בקהל ירחוש? "בדמעותי ערשי אמסה". לא בכיתי, אבל הרגשתי צער.

קדיש. את ה"ואמרו אמן" אני אומר בטון החלטי משהו, והקהל אכן עונה אמן בקול. שה' יעשה שלום על כולנו. סיימתי את התפילה ונמלטתי למקום. אף אחד לא אמר "שכוייח" ולא "חזק וברוך". וטוב שכך.

יומיים לאחר מכן, הגיע אלי הגבאי הקבוע עם השעון והפתק של הזמנים. התלבטתי. הזכרונות המרים לא נמחו לגמרי מעל גבי לוח לבי. הוא נעמד לידי, ממתין תוך כדי מלמול פרשת הקטורת. הססתי כמה רגעים. לבסוף נטלתי את הפתק והשעון. זה לא החזנות הבעייתית, זאת ההחלטה שלי לגביה. זה בידיים שלי, וזאת ההזדמנות לתקן. לחזור ולתקן.

התחלתי להתחזן במנגינה האהובה עלי, זאת של לפני יומיים. עלתה בראשי מחשבה: 'חוזר על הראשונות?!' אבל המשכתי, מתוך מחשבה שכעת אני מכוון בסדר. כשנגיע לחזרת הש"ץ, לא נחזור על הטעות.

הפעם התפללתי תפילת לחש מהר יותר. פתחתי את עיני וגיליתי שיש לי עוד חצי דקה עד שעלי להתחיל חזרה. לא ניסיתי להיזכר במנגינה. יש לי דברים חשובים יותר. בחצי דקה שהיתה לי, הבטתי במילים שבסידור. אני עומד להכנס לפני העמוק ביותר, ואיתי, תפילת כל הציבור. הייתי מרוכז, גם קצת רציני. שם לב למה שאני אני הולך לומר.

לאחר חצי דקה פתחתי "ה' שפתי תפתח ופי יגיד תהילתך". המילים יצאו מפי. שמחות בצאתן וששות בבואן למעלה - נושאות בתוכן כוונה פשוטה ומלאה, עטופה יפה במנגינה מוכרת.

לסיפור באתר <

לתת את הנשמה ואת הלב

אלישבע אייזנברג

שקט. חושך. לילה. הכביש רטוב.

פנסי המכונית מאירים את הדרך- בקושי מצליחים לשפר את המצב.

פניה ימינה. לסובב את ההגה. הכביש מחליק. איבוד שליטה.

הרכב נופל ומתדרדר לתהום. הוא מתגלגל ומסיים בהתרסקות למטה.

שוב שקט- אבל הפעם זה שקט קצת אחר.

כשהצוות הרפואי מגיע, המילים האחרונות של הנהג הן:

"יש לי כרטיס לתרומת אברים. קחו מה שאפשר- תצילו לפחות חיים אחרים..."

הטלפון מצלצל בצד השני של הארץ.

כשמשהו אחד נגמר משהו אחר מתחיל...

דברים מתחילים לזוז.

ברגע זה במדינת ישראל חיים יותר מ-1000 איש (!) המחכים לאברים שיצילו אותם. האברים האלו ישפרו מאוד את החיים שלהם ואולי אפילו יצילו את החיים שלהם!

חלקם מחכים לכבד. חלקם לריאה או כליה, חלקם לקרנית העין וחלקם ללב...

האברים האלו צריכים לבוא מתורמים.

אנחנו לא יכולים לחיות בלי לב או ריאה ולכן יש אברים שאותם לא לוקחים מאנשים חיים. אותם לוקחים רק מאלו שלצערנו, מתו.

ומה ההגדרה של מוות בכלל?

כאן נכנס מושג חדש שנקרא "מוות מוחי".

המוח הוא החלק בגוף שלנו שאחראי לתת פקודות לאברים ולהפעיל אותם. כשהמוח מת אבל שאר האברים עוד עובדים- זה נקרא מוות מוחי. אבל אז מגיע השלב שהמוח מת ואין מי שיפעיל את הגוף- וגם שאר האברים מתים. זהו המוות כמו שאנחנו מכירים אותו- בלי לב פועם ובלי נשימות. זה מוות לבבי.

אך כאן יש לנו בעיה. איבר שהפסיק לפעול ליותר מכמה שעות כבר לא יוכל 'להישתל' אצל אדם אחר ולחזור לפעול. איבר כזה לא יכול לעזור לנו. גם אם ניקח את האיבר מיד לאחר המוות הלבבי- זה יהיה פרק זמן ארוך מדי.

ואם אי אפשר לקחת אברים מהחיים ויש בעיה בלקחת אברים מהמתים, אז איך אפשר בכל זאת להתרים אברים?

אם נחבר את האדם למכונות לפני שהגוף שלו מת, נדאג שינשימו אותו ויגרמו ללב שלו לפעום. אז במקרה הזה האברים של האיש יעבדו עוד כמה שעות ואולי אפילו ימים.

מי שמת מוות מוחי יכול לזכות ושיתרימו ממנו אברים.

הוא אמנם מת, אבל האיברים שלו עדיין עובדים בזכות המכונות.

הוא לא יפקח עיניים ובסופו של דבר הוא ימות גם מוות לבבי. אבל הוא עוד יכול לזכות להציל חיים- הוא עוד יכול לתרום אברים.

(הרב אלישיב זצ"ל לא הסכים שמוות מוחי הוא מוות. לדעת הרב אלישיב אסור להתרים אברים מאדם שמת מוות מוחי. אך רוב הרבנים פוסקים אחרת).

ואיך מי שמת יכול להסכים שייקחו ממנו אברים? או שהמשפחה שלו מסכימה בשבילו, או שהוא חתם על כרטיס לתרומת אברים כשהוא היה חי. הנושא הזה של תרומת אברים הוא נושא עוצמתי משני כיוונים. מצד אחד- זה עצוב לנו מאוד. מישהו מת. אנחנו לא נזכה להיות איתו יותר. אך מצד שני זהו נושא שנותן כח ומשמעות- מפני שאנחנו מזכים את הנשמה שלו במצווה כשהיא

לתת את הנשמה ואת הלב

המשך מעמ' קודם

החיים שלנו, הערך של החיים שלנו הוא כ"כ גדול!!
הקב"ה נתן לנו חיים ואנחנו צריכים לשמור עליהם!
באו משפחות ופחדו שרופאים יקבעו שהאדם מת לפני
הזמן האמיתי. יקבעו את זמן המוות יותר מוקדם כדי להציל
את האברים ולתת לאנשים אחרים! זה אסור! זה רצח! זה
הרי מחלל את קדושת החיים! פיקוח נפש לא דוחה רצח!
כרטיס בלבבי מציע שמי שיחתום עליו יזכה גם לנציג
שלהם. אחרי שהרופאים יקבעו שהחולה נפטר יבוא הנציג
שלהם. הנציג הזה יהיה גם רופא וגם רב. הוא יקבע מוות גם
לפי הרפואה וגם לפי ההלכה. רק לאחר אישור שלו יוכלו
הרופאים לקבוע מוות סופי-לבבי ולהתרים אברים מהנפטר.

בזכות בלבבי הוא יזכה לקיים את מצוות הצלת חיים תוך
שמירה על כל כללי ההלכה! איזו זכות!

דברים מתחילים לזוז.
כשמשהו אחד נגמר משהו אחר מתחיל...
הטלפון מצלצל בצד השני של הארץ.
רופאים מוזנקים לנתח. חולים מתכוננים לניתוח.
זה הניתוח שהם כל כך חיכו לו.
סוף סוף הם יוכלו לנשום לרווחה ולחיות בשקט.
שוב שקט- אבל הפעם זה שקט קצת אחר. שקט של חיים.
לכתבה באתר <

עולה למעלה. הוא זוכה למצווה- למצוות הצלת חיים.
הוא זוכה להציל עוד נפשות מישראל! וכבר אמרו חז"ל: "כל
המציל נפש אחת מישראל כאילו הציל עולם ומלואו"
ישנם אנשים גדולים שראו את העוצמה הזו והחליטו ליישם
אותה. הם יישמו את האפשרות לתרומת אברים.
ישנם שני כרטיסים לתרומת אברים. כל כרטיס יוסד לזכר
מישהו אהוב שמת והמשפחה שלו החליטה לתת למות שלו
משמעות יותר גדולה. משמעות של חיים.
יש 'כרטיס אדי' לזכרו של אהוד בן דרור.
יש כרטיס 'בלבבי' לזכרה של בלהה הירשברג.
שניהם באו לדאוג לנושא של תרומת אברים. כרטיס 'בלבבי'
בעצם עונה על כמה בעיות הלכתיות שעולות בכרטיס אדי.
לפי ההלכה יש כמה בעיות בתרומת אברים-
ניוול המת (איסור להטיל מום בגופה), הלנת המת (איסור
לגרום לעיכוב בקבורה) והנאת המת (איסור להפיק טובה
מהגופה).

ההלכה קבעה את האיסורים האלו כדי לשמור על כבוד
המת.
התדיינו רבנים וקבעו שמצוות 'פיקוח נפש' דוחה את
האיסורים האלו.
מותר לעבור על האיסורים האלו כדי להציל חיים.
אך ישנה בעיה שמופיעה (לצערנו) בתרומת אברים..
לפי ההלכה יש ערך נעלה שקוראים לו קדושת החיים. זה
הערך אולי הכי נעלה (חוץ ממצוות ייהרג ובל יעבור). קדושת

כרטיס 'בלבבי' | צילום: יח"צ

גמ"ח שמושי

יעל דדון, כתבת צעירה

כששומעים על העיר בית שמש, ישר עולות מחשבות לא נעימות במיוחד. רציתי לדבר אתכם קצת על דברים טובים שיש בעיר. גמ"חים מיוחדים ומקוריים נפתחו בעיר מתוך שלל הגמ"חים, ואפילו גם גמ"ח מיוחד לברית מילה...

בעיר בית שמש קיים מדריך טלפוניים בשם: 'שמשפון', שמרכז בתוכו עשרות אם לא מאות של גמ"חים.

בין הגמ"חים אפשר למצוא מגמ"ח למוצצים עבור תינוקות שרק עתה נולדו, ועד להבדיל, ציוד ללוויות לצורך הנפטרים מן העולם. אפשר לומר שאין דבר שאין עבורו גמ"ח בבית שמש.

להלן כמה גמ"חים מקורים ביותר - לוכד נחשים, מחט לפתיחת גז, חילוץ (חילוץ ממכוניות וממעליות),

מלכודת לחתולים, גגון לרכב, סולמות, ריבת אתרוגים

ועוד...

פה המקום לספר על גמ"ח מיוחד, הגמ"ח של המשפחה שלי, ומהיכן צץ הרעיון לגמ"ח זה:

ברוך ה', לאחר ארבע בנות במשפחה התברכנו בבן זכר (אחי חנניה). לכבוד האירוע המיוחד הזה, דודתי תפרה כרית ובגדים לתינוק בשביל ברית המילה. לאחר הברית, אבי ואמי החליטו להקדיש את הערכה לטובת גמ"ח, להצלחת דודתי שתיפקד בילדים בעזרת ה'. ברוך ה', לאחר עשרים שנות, נישואים זכתה להיפקד בבן.

הגמ"ח עודנו פעיל ופונים אלינו מרחבי העיר בכדי לשאול את ערכת הברית.

עד היום עשרות תינוקות נימולו על כרית זו ואנו זכינו להיות שותפים בקיום מצווה חשובה זו.

לכתבה באתר <

שמחה
פסיה ברכה חילר

מחושך קטן לחושך גדול,
ואני לא רואה נקודת אור.
אבל אני יודעת שהכל לטובה,
והאור נמצא שם, בקצה המנהרה.

חושך ועצב בכל מקום,
ואני איני יודעת איך הגעתי הלום.
אבל אני יודעת מה יקחני בחזרה,
הרי זאתי השמחה!

גוונים

לשירים נוספים באתר 'גוונים' לחצו >

לתת
אמונה דבורה מאיר

לתת,
את השמחה שלך לתת,
את החיוך שלך לתת,
את התקווה שלך לתת
כי לא תמיד הכל קל,
לפעמים גם יש קשיים,
לא הכל פשוט בחיים
אז תיתן את כל כולך,
כי זה לא יזיק לך,
תחייך ותרגיע את זולתך

**מה שאלתך
ומה בקשתך**
תמר ברנר

אני רציתי לעוף,
אז ביקשתי לרקוד
שאלתי, אולי אנגן
התחננתי לשיר
חשתי לחיים

אני רציתי לעוף,
אז ביקשתי לרקוד
שאלתי, אולי אנגן
התחננתי לשיר
חשתי לחיים
אני רציתי לעוף
ביקשתי לרקוד
אמרתי, אנגן
דרשתי שירה
חשתי לחיים

אתה אמרת את תיפלי.
וצחקת ואמרת את לא מסוגלת.
את לא תצליחי.
שמת אצבע על שפתך
לא אתה ענית

אתה אמרת את תיפלי.
וצחקת ואמרת את לא מסוגלת.
את לא תצליחי.
שמת אצבע על שפתך
לא אתה ענית
נפלתי רבות
והסתגלתי, ועליתי
והצלחתי
והיא בקעה מתוכי,
אז נפלתי

אחר כך נשרו לי הכנפיים.
כרתת לי רגל, ועוד אחת.
האצבעות נגזרו ונגוזו.
ולא דיברתי עוד.
ונדמתי.

אחר כך נשרו לי הכנפיים.
כרתת לי רגל, ועוד אחת.
האצבעות נגזרו ונגוזו.
ולא דיברתי עוד.
זעקתי "עוד אחיה"
עד שצמחו לי הכנפיים-
רגל חזרה, ועוד אחת-
האצבעות הופיעו, כאילו תמיד היו-
והמילים חזרו-
וקמתי

הירושלמי

המזדוריף -

האם חשבתם פעם על מציאות שבה הדבר שאתם סומכים עליו ומאמינים בו הוא בעצם זיוף?
צבי ליבנה, כתב צעיר

כרכים מזויפים של מסכתות חולין ובכורות. אך תהילתו של אלגאזי לא נמשכה זמן רב. מעט זמן לאחר מכן, פרסם החוקר בנימין זאב באכר מאמר בו כתב שהכרכים הללו מוזרים ולא תואמים את שאר ספרי הירושלמי. לאחר מכן, גם הרב דב אריה ריטר כתב שהספר מזויף. באתו זמן גם התברר שאלגאזי הוא לא באמת ספרדי כמו שהציג את עצמו אלא רוסי עם כשרון לשפות. אבל הוא לא ויתר והחל להפיץ ספרים עם שמות בדויים שתוקפים את הרבנים שטוענים שמדובר בזיוף. אבל בכל זאת מאמציו נכשלו לאחר שעוד ועוד רבנים אמרו שמדובר בזיוף מוחלט. יש האומרים שבסוף אלגאזי הודה ששמו אינו שלמה והוא בכלל יליד העיר ביישינקוביץ. כעת, לאחר שקראתם את הכתבה הזאת אל תקחו דברים כמובנים מאליהם ואל תאמינו בקלות לכל אחד שמספר לכם דברים ותמיד תבדקו אותם לעומק.

[לכתבה באתר >](#)

זה בדיוק מה שקרה באיזור טרנסילבניה בשנת תרס"ו. אדם שהציג את עצמו כ"שלמה אלגאזי" אמר שהוא כתב בעבר פירוש על מסכת יבמות של הירושלמי, ועכשיו הוא התחיל לאסוף קטעים וסוגיות שקרובים לסדר קדשים. (חשוב לציין שלמעשה לא ידוע עד היום בבירור שבתלמוד ירושלמי יש את מסכת קדשים). הוא סיפר שלידי אחיו שגר בטורקיה התגלגל כתב יד של הירושלמי על סדר קדשים, אבל הרשו לו להחזיק בו רק לזמן קצר, בכדי להעתיקו. הוא הצליח להערים על בעל בית דפוס ולגרום לו להסכים להדפיס את הספר. הוא גם דאג שכולם ידעו שהספר יודפס בשנת תרס"ז. הוא היה בטוח שהרבה אנשים יתלהבו מהספרים והוא ירוויח הרבה כסף. הוא לא טעה, כי באמת, לאחר זמן קצר החלו הרבה רבנים לתמוך בו ולכתוב דברים בשבחו ובשבח ספריו. בתחילת השנה ההיא התחילו להתפרסם

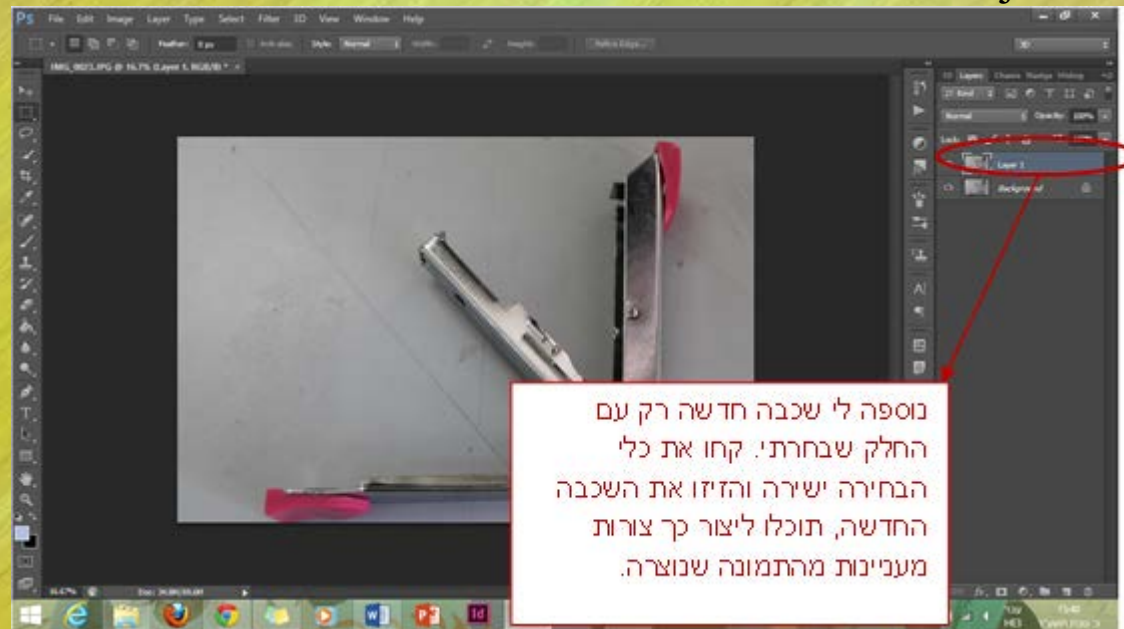
התלמוד הירושלמי המזויף.

מזל טוב
לנעמה אבוהב לרגל נישואיה
עם יקיר מדר

יחידה שלישית: סרגל כלים

נעמה מדר (אבוהב)

מקשים מיוחדים
בלחיצת ctrl+j :

סרגל הכלים נמצא בצידו השמאלי של משטח העבודה שלנו.

במקרה וסרגל הכלים לא מופיע לנו נפתח את תפריט "חלון" [window] -נסמן ב V את המילה "כלים" [tools] וסרגל הכלים יופיע.

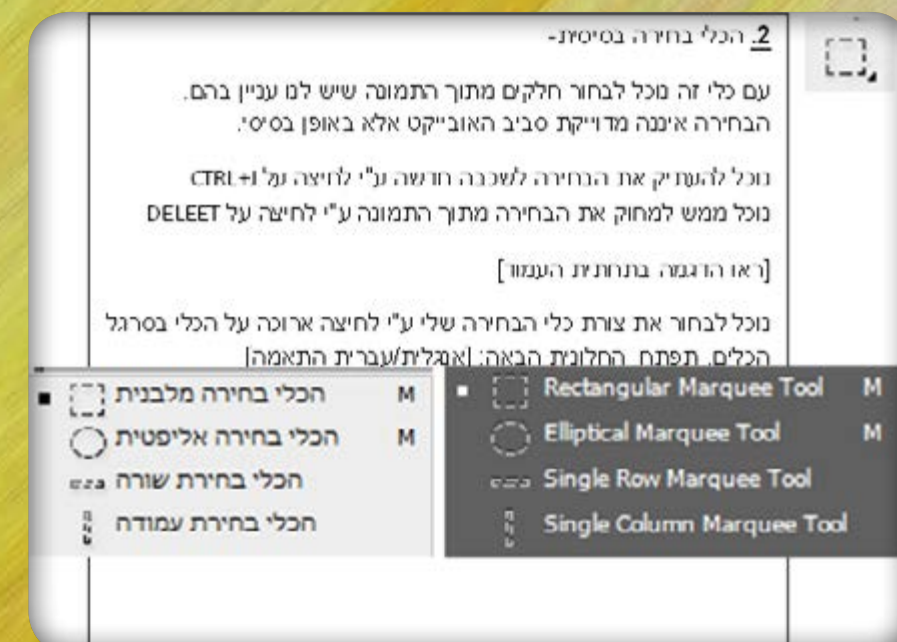
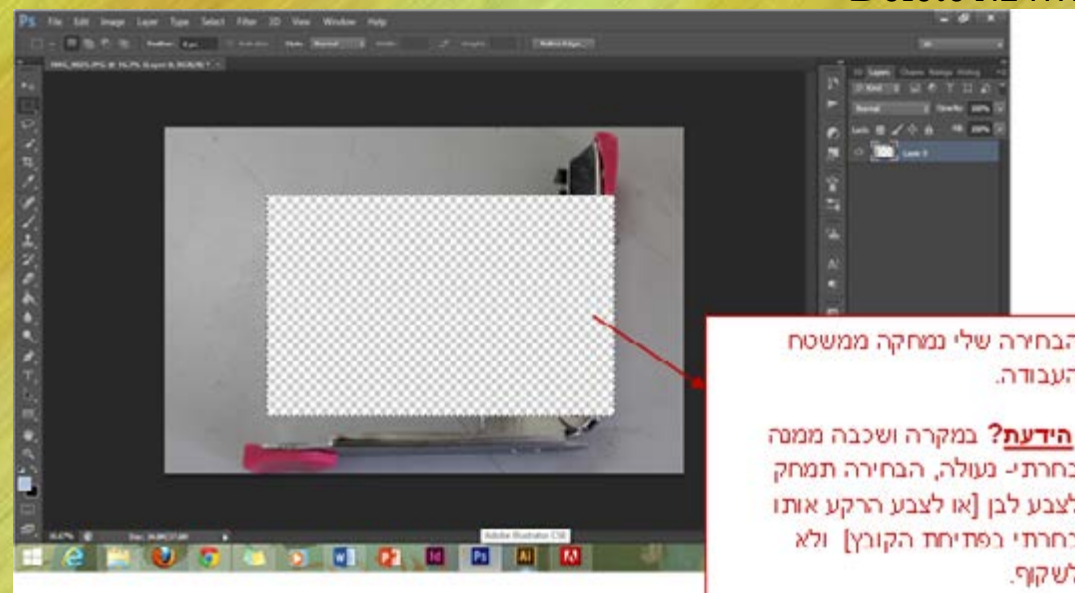
נכיר את סרגל הכלים הבסיסי שלנו. לפני שנתחיל את פרק כלי הבחירה עלינו להכיר בתפריט הראשי את תפריט "בחירה" / "select". מתחת לתפריט זה נמצא את האופציות השימושיות לנו ביותר בנתיים:

1. ALL = בחר הכל

2. DESELECT = בטל בחירה

3. INVERSE = הפוך בחירה [יבחר את השטח ההפוך ממה שבעצם בחרתי]
כלי הבחירה:

Delete בלחיצת

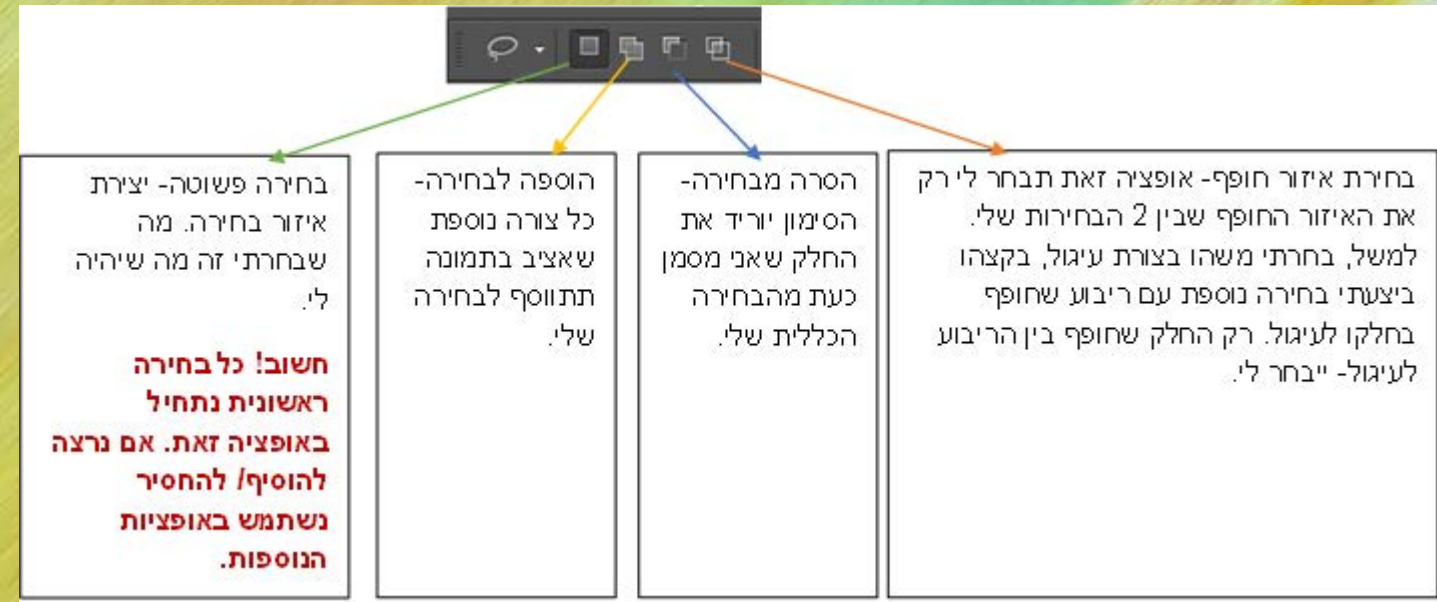
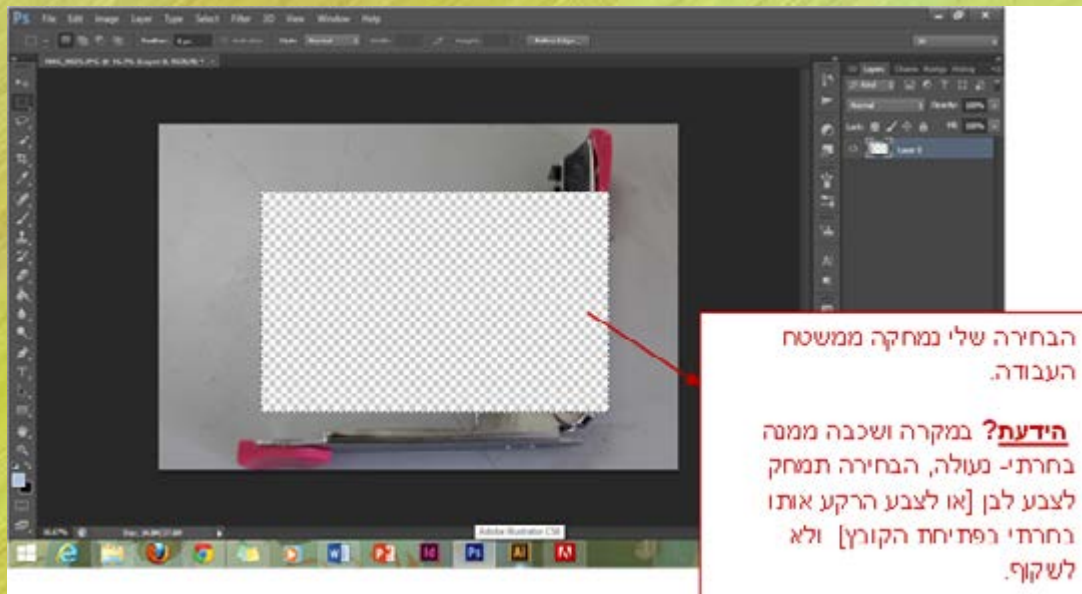

יחידה שלישית: סרגל כלים

נעמה מדר (אבוהב)

נתמקד בחלק הזה-

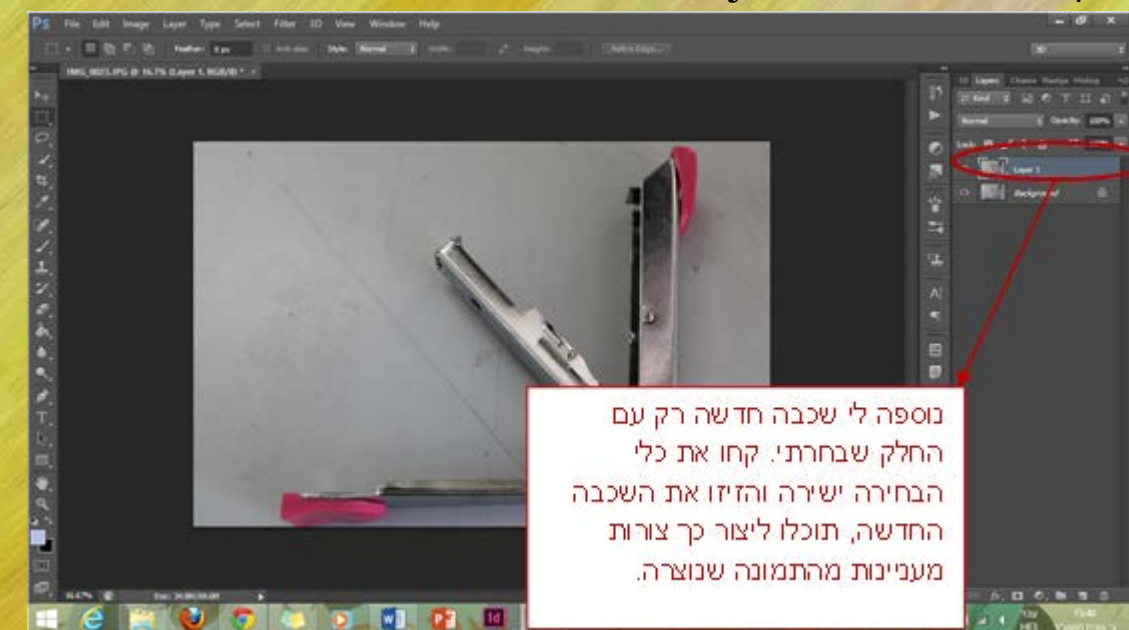
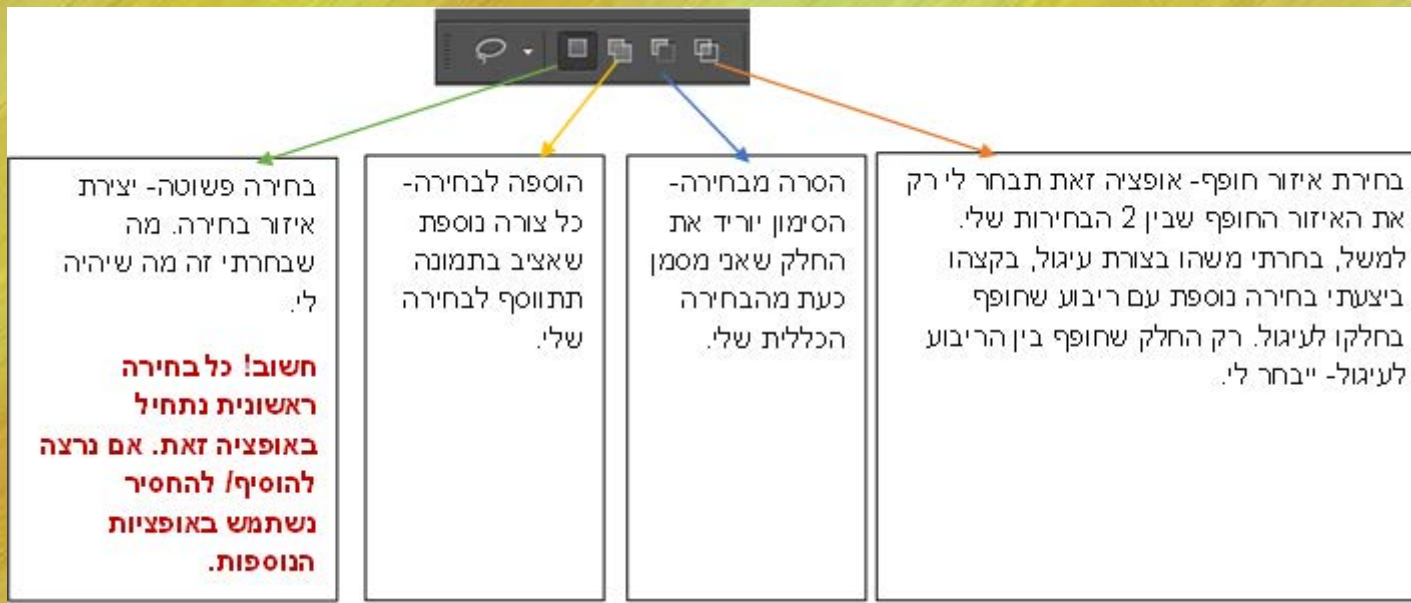
Delete בלחיצת

לפני שנתחיל לעבוד, כדאי שנלמד כמה דברים שיכולים לעזור לנו. נסתכל בסרגל בחלק העליון של החלון שלנו - [שימו לב שאתם על כלי הבחירה ולא משהו אחר..]

הערה! הגיוני שבמילים קשה להבין. ע"מ להבין את הדברים כראוי, נסו לשחק עם אפשרויות הבחירה בעצמכם.

מתוך החלונות אפשר לבחור את צורת הבחירה הרצויה. מקשים מיוחדים: בלחיצת ctrl+j

לפרקים נוספים באתר

שוקולד

הדר אלאוף, כתבת צעירה

הידעת?

עובדות מעניינות על השוקולד:

// בשביל קילו אחד של שוקולד נדרשים כאלף פולי קקאו.
// בסרטים ישנים (שחור לבן) היו לפעמים משתמשים בסירופ שוקולד לדמות דם.
// הישראלי הממוצע הכפיל את צריכת השוקולד בעשור האחרון, וזו עומדת היום על כ-4 ק"ג לאדם בשנה.
// השוקולד הוא רעל לסוסים ולכלבים ועלול להיות קטלני עבורם. זאת בגלל המרכיב המעורר, תיאובורומין [C1], שנמצא בשוקולד ושעלול לגרום להם (ולבעלי-חיים נוספים) להפרעות בלב ובמערכת העצבים.
// הצריכה הגבוהה ביותר של השוקולד, היא בין השעות 20:00 בערב לחצות.
// צריכת השוקולד גבוהה יותר בחורף מאשר בקיץ.

[עוד שוקולד באתר 'שמים' >](#)

המכונה "ליקר שוקולד".

את הליקר שמים בתבניות שונות ליצירת צורות וכך נוצר השוקולד.

כולם אומרים שהשוקולד עוזר לריכוז. אך האם זה נכון?

בדקתי את העניין באמת והבאתי לפניכם את התוצאות: השוקולד אכן מעלה את הריכוז.

הבעיה עם חטיפי השוקולד היא שהם מעלים את רמת הסוכר בדם ואת הריכוז בבת אחת, וכעבור זמן קצר מביאים לנפילה חדה ברמת הסוכר (ומכאן גם בריכוז), מה שיכול לפגוע ברמת הביצועים במהלך הבחינה. לכן, **בכלל לא טוב לקחת שוקולד לבחינות ארוכות.**

אם זה משהו שממש חייבים, מומלץ להביא כמה שוקולדים ולאכול אותם בהפרשים, כל פעם קצת.

הרבה יותר נכון לאכול פחמימות מלאות לפני - כריכים, חומוס, פסטות - אלו מתפרקים בגוף לאט, מעלים את רמת הסוכר בדם בהדרגה, ושומרים על ערנות לאורך זמן.

כולנו מכירים את הממתק האהוב שוקולד. יש שוקולד מריר, חלבי, לבן ועוד מלא מלא סוגים.

קולומבוס היה הראשון שנתקל בפרי עץ הקקאו שממנו מייצרים את השוקולד.

האם ידעתם שאת השוקולד שאנו זוללים לוקח לא מעט זמן לייצר?

פולי הקקאו הנקצרים מועברים לתסיסה. בזמן התסיסה עולה הטמפרטורה בסביבת הפולים עד 50 מעלות צלזיוס, צבעם משתנה מקרם-ארגמני לחום והם מתחילים לקבל את הטעם האופייני להם. לאחר מכן מיבשים הפולים בשמש. אחר כך מנקים הפולים היטב משיירי הציפה ומתרמילי הקקאו, וקולים אותם בגלילים חלולים גדולים במשך כשעתיים בטמפרטורה של כ-130 מעלות צלזיוס.

בתהליך הקלייה הופך צבע הפולים לחום כהה, והפולים מקבלים את הארומה של שוקלד. משם עוברים פולי הקקאו תהליך של כתישה וניפוי במכונות ובמהלכו מופרדים הגלעינים מהקליפות. לאחר מכן עוברים הפולים טחינה, וכתוצאה מהחום הנוצר בתהליך החיכוך נפלט נוזל

חניכיים

מעצבנים

נתנאל גבאי

קרציות.

חניכים, קרציות.

מה לא עשיתי בשבילם?

שלפתי מהאתר פעולה מאוד אטרקטיבית, בחרתי סיפור חזק.

קרציות.

זה מתחיל בערך כך:

אתה מושיב את כולם במעגל, בוחר מתנדב ועוד לפני שאתה מספר לו בסוד את מטרת המשחק, חניך אחר כבר שולף את השם, הפואנטה, הדרך לנצח ועד כמה נקודות שאפילו ממציא המשחק הנאיבי הזה לא חשב עליהן.

אולי בוחנים אותו בבית על משחקים, מוזר.

אז התעלמת.

או ניסית להתעלם.

אחרי שהרוח יצאה לגמרי מהמפרשים שלך ושל המתודה הפשוטה שנראית עכשיו כמו זבוב קצוץ כנפיים, וחיוך זדוני התפרש על פיו של החניך המשועמם הזה, שלומד לבחינות בכל מוצאי שבת על תורת המשחקים,

אתה עובר למתודה הבאה.

כמו שלימדו אותך בסמינריון.... מתחיל מנקודת המתח, למרות שזה קצת מביך אותך להתחיל מנקודה כזאת, אבל אתה מתחיל.

שני מילים ואתה מותקף במשפט שגורם לך לרצות להדביק את החניך הזה לקיר של השבט שלו, ושישתלב יפה עם הצבעים. קרציה.

אז הוא יודע את הסוף, וכשאתה מנסה להחזיר לו בהפוכה ולשנות את הסיומת כדי להוכיח לעצמך, לחניכים אבל

בעיקר למעצבן הזה שהוא לא שולט במה שקורה..

אתה מגלה שהרמת לו להנחתה, "הנה, הוא משנה את הסוף של הסיפור בכוונה.. כי שנחשוב שזה לא מה שאמרת..." טמבל. לך לטיפול.

אתה מתחיל להתנדנד, רגל אחורית מסתובבת בעיגולים חסרי מעש והפעולה מתפוררת בין האצבעות..

מחקרים מראים כי הביטחון העצמי שלך מקרין, אבל לא צריך את המחקרים בשביל זה.

מדריך עם ביטחון עצמי הוא מדריך שעבר על הפעולה שלו לפני, שיודע בדיוק מתי מגיעה כל מתודה ומה היא אמורה לסמל, כשאתה בנקודה הברורה הזו, הביטחון האישי שלך גדל.

בוא/י שנייה נפרק את זה.

א. נקודה חשובה היא אפקט הלחץ החברתי. כשאתה מגיע חסר ביטחון לפעולה, החניך הוא נמצא עמדה טובה יותר משלך. הוא אומר את הדברים החכמים יותר, שולח את החיצים המורעלים מדויק יותר ולכן מקבל את תמיכתם הרחבה של חבריו. הוא מסוגל בנקודת הזמן הזו גם להרים את כולם מהדשא, לגרום להם לאכול את הצ'ופר ששמרת לסוף הפעולה ואת העטיפות למסגר, הוא מסוגל כמעט להכל.

מדריך שמגיע עם ביטחון עצמי לפעולה שלו, מקרין שליטה, שליטה בפעולה ושליטה בנעשה.

למדריך כזה - יהיה ממש לא קשור להפריע, אתה תצא הדיוט אם תשרוק את יהונתן הקטן באמצע הסיפור, כי זה סיפור חזק.

ב. מדריך שמגיע עם הכנה מספקת יודע מתי לעצור את

הפעולה ולהמשיך למתודה הבאה, הוא דינאמי הרבה יותר ולכן ממקד את השליטה בידיים שלו.

ג. מדריך מקרין את הביטחון במספר דרכים, והדרך הטובה ביותר היא תוך כדי הכישלונות, איך?..

כשאת/ה נכנס אל המתחם, ההליכה שלך, בעמידה והמבטים מקרינים עצמה או פחד, האוירה שאתה משרה על החניכים שלך תלווה אותם המון, היום וגם לפעם הבאה.

מדריך שיוזם, שקובע והחלטי בנוגע למקום הפעולה, למתנדב אותו בחר, לשלב שבו מחליפים מתודה, מדריך שעומד במילה שלו - הוא מדריך שיקשיבו לו גם בהמשך, שום חניך לא ילחם איתך בריכוז.

וכאשר מגיעה נקודת שבר, כשהחניך מחלט לבחון את גבולות הסבל שלך, כשהוא משחזר את תוצאות המבחן האחרון שנבחן ושולף לך את כל הנתונים כולל היום בו הומצא המשחק וכתוצאה ממה החליטו לשחק אותו - החניכים מסתכלים עליך.

האם תשנה מייד את המשפט? האם תשנה מיי אסטרטגיה ותיתן לו להרוס?

או שפשוט תעצור שנייה, אל תשדר לחץ. תמשיך מאותה נקודה בה היית, תשדר עוצמה ומסר ברור: כולם פה יאכלו את הבמבה מאוחר יותר, כי אמרת את המשפט הדבילי הזה עכשיו.

(כמובן לא בקול, רק כמסר, זה מה שעובר בעקיפין לתודעה..)

עכשיו, מי מתעסק?!

הטור נכתב לרוב בלשון זכר אך מיועד לזכר ונקבה כאחד.

לטור באתר <